

کتاب دانیال - شماره یکصد و هشتاد و هشت

از رافیا تا پانیوم: پرده برداری از اهمیت پیش‌گویانه نبردهای باستانی

Jeff Pippenger

2024-04-18

نبرد رافیا و نبرد پانیوم دو رویداد تاریخی مجزا هستند که در دوره‌ها و زمینه‌های متفاوتی رخ داده‌اند، اما هر دو در تاریخ یهودیه باستان و مناطق پیرامونی آن اهمیت دارند. نبرد رافیا در سال ۲۱۷ پیش از میلاد رخ داد. نبرد پانیوم در سال ۲۰۰ پیش از میلاد میان پادشاهی سلوکی (پادشاه شمال) و پادشاهی بطلمیوسی (پادشاه جنوب) رخ داد. این دو نبرد در آیات یازده تا پانزده باب یازدهم کتاب دانیال شناسایی می‌شوند. این دو نبرد پیش از شورش مکابیان در سال ۱۶۷ پیش از میلاد رخ دادند.

نبرد پانیوم نام خود را از ویژگی جغرافیایی نزدیک، کوه پانیوم، که نبرد در آن روی داد، گرفته است. نام پانیوم از خدای یونانی پان گرفته شده است، که در آن‌جا معبدی به او اختصاص داشت. این مکان به سبب پیوندش با پرستش پان به نام پانیوم شناخته می‌شد. مجموعه معبدی آن غالباً «پرستشگاه پان» خوانده می‌شد و بر نقش آن به عنوان جایگاه نیایش و پرستشی که به خدای پان اختصاص داشت تأکید می‌کرد. اصطلاح «نیمفیوم» به بنای یادبود یا نیایشگاهی اطلاق می‌شود که در دین یونانی و رومی باستان به نیمف‌های آب اختصاص دارد. مجموعه معبدی پانیوم شامل غاری و چشمه‌ای طبیعی بود که باور می‌رفت نیمف‌ها در آن سکونت دارند، و از این‌رو گاه «نیمفیوم پانیوم» نامیده می‌شد.

پس از آن‌که شهر به دست هیروودیس فیلیپ، پسر هیروودیس بزرگ، بازسازی و گسترش یافت، به افتخار امپراتور رومی سزار آگوستوس و خود هیروودیس فیلیپ، قیصریه فیلیپی نام گرفت. مجتمع معبدی، مرکز مذهبی مهمی در این شهر بود.

در دوران سلطنت امپراتور آگوستوس، این معبد بار دیگر وقف شد یا به افتخار آگوستوس تغییر نام یافت؛ اقدامی که بازتاب‌دهنده کیش امپراتوری و ادغام آیین‌های دینی رومی در بافت دینی محلی بود. منطقه نزدیک به شهر باستانی قیصریه فیلیپی، جایی که معبد پان در آن قرار داشت، گاهی «دروازه‌های جهنم» یا «دروازه‌های هادس» نامیده می‌شد.

در آیات ۱۶ تا ۱۹ فصل یازدهم دانیال، سه منطقه جغرافیایی فتوحات معرفی می‌شود که روم بت‌پرست می‌بایست بر آنها غلبه کند تا به عنوان چهارمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس و «پادشاه شمال» در این فصل استقرار یابد. در آیه ۱۶، ژنرال رومی پومپه، فاتح سوریه در سال ۶۵ پیش از میلاد و سپس اورشلیم در سال ۶۳ پیش از میلاد، معرفی می‌شود. آیات ۱۷ تا ۱۹ به فتح مصر به دست ژولیوس سزار اشاره می‌کنند که سومین آن سه مانع بود. نبرد آکتیوم در سال ۳۱ پیش از میلاد، آغاز دوره سیصد و شصت‌ساله‌ای را نشان می‌دهد که طی آن روم بت‌پرست، در تحقق آیه ۲۴ فصل یازدهم دانیال، به طور بلامنازع حکومت کرد.

در آیه بیستم، دوران سلطنت آگوستوس قیصر مشخص می‌شود و در همان دوره عیسی زاده شد. سپس در آیات بیست‌ویکم و بیست‌ودوم، دوران سلطنت تیرییوس شریر، قیصر، مشخص می‌گردد و بدین‌سان به صلیب کشیده شدن مسیح نیز مشخص می‌شود. در آیه بیست‌وسوم، پیمانی که یهودیان مکابی با روم بت‌پرست بستند مشخص می‌شود و بدین‌سان روند تاریخی که در آیه یازدهم آغاز شده بود متوقف می‌شود و روایت تاریخی به دوره ۱۶۱ تا ۱۵۸ پیش از میلاد بازمی‌گردد.

آیه بیست و سه نمایانگر سلسله مکابیان است و هرچند همه جزئیات توالی پیشگویی شده آنان را ارائه نمی‌کند، تاریخ مکتوب آن جزئیات را در بر دارد. در سال ۲۱۷ پیش از میلاد، نبرد رافیا رخ داد و در پی آن، پادشاهی خردسال مصر را آسیب‌پذیر گذاشت. در سال ۲۰۰ پیش از میلاد، هنگامی که پادشاهان سلوکی و یونانی برای مقابله با آن پادشاه خردسال برنامه‌ریزی می‌کردند، روم خود را وارد تاریخ کرد و به مدافع پادشاه خردسال مصری تبدیل شد. در همان سال، نبرد پانیوم رخ داد. سپس در سال ۱۶۷ پیش از میلاد، مبارزات چریکی مکابیان آغاز شد.

قیام مکابیان در سال ۱۶۷ پیش از میلاد در مودیعیان آغاز شد، و مکابیان نه تنها با امپراتوری سلوکی به نبرد پرداختند، بلکه با یهودیانی که آنان را هم‌پیمان سلوکیان تشخیص داده بودند نیز درگیر شدند. این قیام انگیزه‌ای دینی داشت و علیه دشمنان داخلی و خارجی صورت گرفت. در سال ۱۶۴ پیش از میلاد مکابیان معبد را از نو تقدیس کردند و این رویداد با جشن یهودی حانوکا گرامی داشته می‌شود. در همان سال آنتیوخوس اپیفانس بدنام درگذشت. سپس از ۱۶۱ تا ۱۵۸ پیش از میلاد، "پیمان آیه بیست و سه با روم منعقد شد.

تنها اشاره مستقیم به مکابیان، قیامشان و اتحادشان با روم در آیه بیست و سوم یافت می‌شود، اما تاریخ آن دودمان که سلسله حسمونیان نامیده می‌شود، در سال ۱۶۷ پیش از میلاد در مودیعیان آغاز شد و تا زمان به صلیب کشیده شدن ادامه یافت. آخرین نمایندگان سلسله حسمونیان، فریسیان دوره مسیح بودند. از این رو، خطی نبوی در تاریخ یهودیت مرتد، چنان‌که توسط مکابیان نمایانده می‌شود، وجود دارد که در ۱۶۷ پیش از میلاد، با قیام مودیعیان، آغاز شد و در آیات بیست و یک و بیست و دو، هنگامی که عیسی مصلوب شد، پایان می‌یابد.

تاریخ آنان در آیه شانزدهم به نقطه عطفی رسید، وقتی که روم برای نخستین بار به دست پومپه اورشلیم را فتح کرد. انگیزه اصلی او برای وارد آوردن ویرانی بر اورشلیم در آن زمان، نزاعی میان دو جناح از دودمان هسمونی بود. از آن زمان (۶۳ پیش از میلاد)، یهودا تحت حاکمیت روم بود. سلسله هسمونی مکابیان به‌طور نبوی در نبرد مودین در ۱۶۷ پیش از میلاد آغاز می‌شود و سپس در ۶۳ پیش از میلاد تحت تسلط روم قرار می‌گیرد. اندکی پس از آغاز آن تاریخ، مکابیان از ۱۶۱ تا ۱۵۸ پیش از میلاد پیمانی با روم برقرار کردند. آنان از ۶۳ پیش از میلاد تا زمان صلیب و ویرانی نهایی اورشلیم در سال ۷۰، تحت سلطه روم بودند.

خط پیش‌گویانه مکابیان، خط یهودیت مرتد است و از این رو نماد خط پروتستانیسم مرتد به‌شمار می‌رود. از نبرد پانیوم تا قانون یکشنبه آیه شانزدهم، رویدادهای پیش‌گویانه سال‌های ۲۰۰ قبل از میلاد، ۱۶۷ قبل از میلاد، ۱۶۴ قبل از میلاد و نیز پیمان میان ۱۶۱ تا ۱۵۸ قبل از میلاد در تاریخ پروتستانیسم مرتد تکرار خواهد شد. این نقاط عطف پیش از قانون یکشنبه، در تاریخ هشتمین رئیس‌جمهور که از همان هفت تن است رخ خواهند داد. سال ۲۰۰ قبل از میلاد نمایانگر خط بیرونی شاخ جمهوری خواه است، در نسبت با سال ۱۶۷ قبل از میلاد که نمایانگر خط درونی شاخ پروتستان مرتد است.

این نشانه‌های راه اساساً در خط سیر تاریخی سلسله حسمونیان پنهان‌اند، اما با این حال بخشی از تاریخ پنهان آیه چهل باب یازدهم دانیال را تشکیل می‌دهند. این خط سیر بخشی از «آن بخش از نبوت دانیال که به روزهای آخر مربوط می‌شود» است.

این‌که یهودیت به یاد شورش مکابیان حانوکا را جشن می‌گیرد، به معنای پارسا بودن مکابیان نیست. به سبب عصیان، شخینا هرگز به هیکلی که پس از اسارت هفتادساله بازسازی شد بازنگشت. آخرین پیام نبوی تقریباً دو قرن پیش از مکابیان، از طریق ملاکی آمد. تاریخ مکابیان نشان می‌دهد که آنان به رهبران سیاسی خود اجازه دادند هم‌زمان نقش کاهن اعظم را نیز ایفا کنند؛ همان گناهی که بطلمیوس مصری در پی آن بود و پادشاه عزیا نیز بدان دست یازید. بنابر سنت، خدا مداخله کرد تا

بطلمیوس را از آن عمل نامقدس بازدارد، و کلام خدا تصریح می‌کند که وقتی پادشاه عزیا کوشید کار کاهن و پادشاه را انجام دهد، خدا مداخله کرد. آخرین ثمره دودمانشان فریسیان بود. با وجود ارج و احترامی تاریخی که یهودیان امروز در سنت یهودیت برای آنان قائل‌اند، هیچ دلیلی برای نتیجه‌گیری نماد پارسایی بودن مکابیان وجود ندارد.

نهضت اصلاح دینی پروتستان در زمان لوتر آغاز شد و حرکتی تدریجی و پیش‌رونده بود. این یک سنت تازه نبود، زیرا عیسی و شاگردانش پروتستان بودند؛ این بیداری‌ای بود نسبت به تاریکی‌های تاریخ که در آن لوتر و دیگر مصلحان بیدار شدند. اوج آن اصلاح پیش‌رونده، جنبش میلری بود. خدا نه تنها لازم دید که مصلحان نخستین را نسبت به گناهان بابل بیدار کند، بلکه قصد داشت آنان را به فهم کامل شریعت خود و کارش در قدس آسمانی برساند. در ۱۹ آوریل ۱۸۴۴، پروتستان‌ها نور فزاینده اصلاح را رد کردند و به پروتستانتیسیم مرتد تبدیل شدند.

میلریتی‌های وفادار در آن زمان «ردا» به آنان داده شد و به سوی قدس‌الاقداص هدایت شدند تا کار را به پایان رسانند و به مسیحیان پروتستان بالغ تبدیل شوند. در سال ۱۸۶۳، کسانی که ردای آنان داده شده بود، به سبب نافرمانی، ردای پروتستانتیسیم را کنار گذاشتند و ردای لاودیکیه را بر تن کردند. در دوره نهایی مهر شدن صد و چهل و چهار هزار، که بیست‌ودو سال پس از ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، یعنی در سال ۲۰۲۳، آغاز شد، شیر سبط یهودا در حال مهرگشایی از حقایقی است که تاریخ پنهان آیه ۴۰ از باب یازدهم کتاب دانیال را تکمیل می‌کنند؛ یعنی تاریخی که از فروپاشی اتحاد شوروی در سال ۱۹۸۹ تا قانون یکشنبه‌ای که به زودی فرا می‌رسد امتداد دارد. با این کار، او تاریخ یهودیت مرتد را به عنوان نمادی از پروتستانتیسیم مرتد مهرگشایی کرده است.

هر دو خط قوم مرتد خدا، چه مربوط به یهودای تاریخی باشد و چه به یهودای روحانی (هر دو سرزمین جلال)، به فتح اورشلیم ختم می‌شوند: اولی در ۶۳ پیش از میلاد و دومی در هنگام قانون نزدیک‌الوقوع یکشنبه. هر دو خط نمایانگر جنگی هستند که با باورهای دینی گمراهانه برانگیخته می‌شود. هر دو خط نمایانگر جنگی علیه فلسفه‌های دینی یونان‌اند، و هر دو در نهایت به این می‌انجامد که مرتدان زیر سلطه روم قرار گیرند. من سه نبرد آیه چهل را چنین شناسایی می‌کنم: فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در ۱۹۸۹، جنگ اوکراین، و پانیوم در هنگام قانون یکشنبه، به منظور مشخص کردن تمایز میان آن سه نبرد و سه جنگ جهانی.

کلام خدا از خطر قریب‌الوقوع هشدار داده است؛ اگر این هشدار نادیده انگاشته شود، جهان پروتستان تنها زمانی درخواهد یافت که مقاصد واقعی روم چیست که برای گریختن از دام، دیگر دیر شده باشد. او بی‌سروصدا در حال قدرت‌گیری است. تعالیم او نفوذ خود را در تالارهای قانون‌گذاری، در کلیساها و در دل‌های انسان‌ها اعمال می‌کند. او بناهای رفیع و عظیم خود را برمی‌افزاید که در زوایای پنهان آنها جفاهای پیشینش تکرار خواهد شد. پنهانی و بی‌آنکه کسی به او ظن ببرد، نیروهای خود را تقویت می‌کند تا چون زمان ضربه فرا رسد، مقاصد خویش را پیش ببرد. تمام آنچه می‌خواهد جایگاهی برتر است، و این هم‌اکنون دارد به او داده می‌شود. به زودی خواهیم دید و احساس خواهیم کرد که مقصود عنصر رومی چیست. هر که به کلام خدا ایمان آورد و از آن اطاعت کند، بدین وسیله مورد سرزنش و جفا قرار خواهد گرفت. نبرد بزرگ، ۵۸۱.

از آیه دهم، که فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۸۹ را نشان می‌دهد، تا نبرد پانیوم در آیه پانزدهم، نهاد پاپی «در حال تقویت نیروهای خود برای پیشبرد مقاصد خویش بوده است تا وقتی زمان ضربه زدن فرا رسد». این آیات شرایط پیشگویانه‌ای را مشخص می‌کنند که «دامی» است که از سوی نهاد پاپی آماده شده و گریختن از آن «ناممکن» خواهد بود. در رویارویی نهایی، که نبرد پانیوم نماد آن است، تصویر وحش در ایالات متحده شکل خواهد گرفت. شکل‌گیری آن تصویر، آخرین آزمون برای قوم خدا در ایام آخر است.

"خداوند به روشنی به من نشان داده است که تصویر وحش پیش از بسته شدن دوران مهلت تشکیل خواهد شد؛ زیرا این آزمون بزرگ برای قوم خدا خواهد بود که به واسطه آن سرنوشت جاودانی‌شان تعیین خواهد شد. ... در مکاشفه ۱۳ این موضوع به روشنی بیان شده است؛ [مکاشفه ۱۳:۱۷، نقل شده]."

این همان آزمایشی است که قوم خدا باید پیش از آن که مهر شوند، از سر بگذرانند. همه کسانی که با نگاه داشتن شریعت او وفاداری خود را به خدا ثابت کرده و از پذیرفتن سبت جعلی سر باز زده‌اند، زیر پرچم یهوه، خداوند خدا، قرار خواهند گرفت و مهر خدای زنده را دریافت خواهند کرد. کسانی که از حقیقت با منشأ آسمانی دست می‌کشند و سبت یکشنبه را می‌پذیرند، نشان وحش را دریافت خواهند کرد. Manuscript Releases، جلد 15، 15.

شکل‌گیری تصویر وحش با دوره‌ای که پیمان روم بسته شد نشان داده می‌شود. شاخ پروتستان ایالات متحده در سال ۱۸۴۴ به دختران روم تبدیل شد و آغاز تاریخ آنان در پایان تاریخ‌شان تکرار می‌شود، وقتی که بار دیگر تصمیم می‌گیرند از مادر خود تقلید کنند.

دیدم که وحش دوشاخ دهانی چون دهان اژدها داشت، و قدرتش در سرش بود، و حکم از دهانش صادر می‌شد. سپس مادر روسپیان را دیدم؛ مادر همان دختران نبود، بلکه از آنان جدا و متمایز بود. او روز خود را داشته و آن گذشته است، و دخترانش، فرقه‌های پروتستان، بعدی بودند که به صحنه آمدند و همان ذهنیتی را به اجرا گذاشتند که مادر هنگام آزار دادن مقدسان داشت. دیدم که در حالی که مادر از نظر قدرت رو به افول بوده است، دختران رشد کرده‌اند، و به زودی همان قدرتی را اعمال خواهند کرد که روزگاری مادر اعمال می‌کرد.

دیدم که کلیسای اسمی و ادونتیست‌های اسمی، مانند یهودا، برای به دست آوردن نفوذ کاتولیک‌ها جهت مخالفت با حقیقت، به ما خیانت کرده و ما را به کاتولیک‌ها تسلیم خواهند کرد. آنگاه قدیسان قومی گمنام خواهند بود و نزد کاتولیک‌ها چندان شناخته شده نخواهند بود؛ اما کلیساهای ادونتیست‌های اسمی که از ایمان و رسوم ما آگاه‌اند (زیرا به خاطر سبت از ما نفرت داشتند، چون نمی‌توانستند آن را رد کنند) به قدیسان خیانت کرده و آنان را به کاتولیک‌ها گزارش خواهند داد، به عنوان کسانی که سنن مردم را نادیده می‌گیرند؛ یعنی سبت را رعایت می‌کنند و یکشنبه را نادیده می‌گیرند.

آنگاه کاتولیک‌ها به پروتستان‌ها فرمان می‌دهند که پیش بروند و فرمانی صادر کنند که همه کسانی که روز نخست هفته را، به جای روز هفتم، نگاه نمی‌دارند، کشته شوند. و کاتولیک‌ها که شمارشان بسیار است، در کنار پروتستان‌ها خواهند ایستاد. کاتولیک‌ها قدرت خود را به تمثال وحش خواهند داد. و پروتستان‌ها همان‌گونه که مادرشان پیش از آنان عمل کرد، برای نابود کردن مقدسان عمل خواهند کرد. اما پیش از آن که فرمانشان ثمر آورد یا به بار بنشیند، مقدسان به صوت خدا رهایی خواهند یافت. اسپالدینگ و مگن، ۱، ۲.

در این فراز دو گروه «اسمی»، یعنی «فقط در نام»، وجود دارند که وفاداران خدا را به کاتولیک‌ها تسلیم می‌کنند. برداشت الن وایت از کلیساهای اسمی و ادونتیست‌های اسمی با آنچه آنان در روزهای آخر واقعاً نمایندگی می‌کنند متفاوت است، زیرا از دید او «ادونتیست اسمی» به مسیحی اطلاق می‌شد که اظهار می‌کرد به بازگشت مسیح ایمان دارد. اما پیامبران بیش از آنکه برای روزگار خود سخن گفته باشند، برای روزهای آخر سخن می‌گویند، و «ادونتیست اسمی» در روزهای آخر نماینده کلیسای لائودکیه‌ای ادونتیست‌های روز هفتم است، و کلیساهای اسمی، نوادگان کسانی هستند که در سال ۱۸۴۴ به «دختران رم» تبدیل شدند.

ادونتیس‌های روز هفتم از «مردم گمنام»، که نمایندگان حقیقی خدا هستند، نفرت خواهند داشت؛ زیرا آنان «نمی‌توانند حقیقت سبت را رد کنند»، حقیقتی که نمایانگر سبت زمین، یعنی استراحت زمین، است. کلیسای ادونتیس‌های روز هفتم مدعی است که روز هفتم را به‌عنوان روز عبادت نگاه می‌دارد، اما در ایام آخر سبتی که نمی‌توانند آن را رد کنند «هفت بار» لایوان فصل بیست‌وشش است، که نخستین حقیقت بنیادینی بود که در سال ۱۸۶۳ آن را رد کردند.

بخشی که اکنون به آن می‌پردازیم در پی شناسایی پویایی‌های نبوی مرتبط با دوره‌ای است که با قانون یکشنبه‌ای که به زودی فرا می‌رسد آغاز می‌شود، اما دوره‌ی آزمون نهایی که پس از قانون یکشنبه می‌آید نخست در ایالات متحده تحقق می‌یابد. در زمان قانون یکشنبه، ایالات متحده سراسر جهان را وادار خواهد کرد تا تمثالی برای وحش برپا کنند، اما پیش از آنکه آن کار را به انجام برسانند، آنان تمثال وحش را در ایالات متحده برپا کرده خواهند بود.

"وقتی آمریکا، سرزمین آزادی دینی، با پایت در اعمال اجبار بر وجدان و واداشتن مردم به حرمت نهادن به سبت دروغین متحد شود، مردم هر کشور در سراسر جهان سوق داده خواهند شد تا از الگوی او پیروی کنند." شهادت‌ها، جلد ۶، ۱۸.

"کشورهای خارجی از الگوی ایالات متحده پیروی خواهند کرد. هرچند او پیشگام است، اما همان بحران دامنگیر مردم ما در همه نقاط جهان خواهد شد." گواهی‌ها، جلد ۶، ۳۹۵.

آزمون بزرگ برای قوم خدا پیش از قانون یکشنبه رخ می‌دهد، زیرا در هنگام قانون یکشنبه دوره‌ی آزمایش برای ادونتیس‌های روز هفتم خاتمه می‌یابد. این آزمون به صورت شکل‌گیری تمثال وحش نمایانده می‌شود، و تمثال وحش اتحاد کلیسا و دولت است، با کلیسا که کنترل این رابطه را در دست دارد. همان‌گونه که پروتستان‌ها در سال ۱۸۴۴ دختر روم شدند، و دختر تصویر مادر خود است، پروتستان‌های مرتد در ایام آخر کاری مشابه را به انجام خواهند رساند، زیرا عیسی همواره پایان یک چیز را با آغاز آن نشان می‌دهد.

تاریخی که با «پیمان» آیه بیست‌وسوم باب یازدهم دانیال به تصویر کشیده شده، بیانگر قوم مرتدی از سرزمین مجید است که برای تشکیل اتحادی با روم دست یازیدند. سال‌های ۱۶۱ تا ۱۵۸ پیش از میلاد نمایانگر شکل‌گیری تمثال وحش است که در «قانون یکشنبه» به اوج می‌رسد.

ما این مطالعه را در مقاله بعدی ادامه خواهیم داد.

اما «تصویر برای وحش» چیست؟ و چگونه باید شکل بگیرد؟ این تصویر به دست وحش دوشاخ ساخته می‌شود و تصویری برای آن وحش است. همچنین «تصویر وحش» نیز خوانده می‌شود. پس برای اینکه بدانیم این تصویر چگونه است و چگونه باید شکل بگیرد، باید ویژگی‌های خود آن وحش، یعنی پایت، را مطالعه کنیم.

وقتی کلیسای اولیه با دور شدن از سادگی انجیل و پذیرفتن آیین‌ها و رسوم بت‌پرستانه فاسد شد، روح و قدرت خدا را از دست داد؛ و برای کنترل وجدان‌های مردم، در پی حمایت قدرت دنیوی برآمد. نتیجه آن نظام پاپی بود: کلیسایی که قدرت دولت را در اختیار گرفت و آن را برای پیشبرد مقاصد خود، به‌ویژه برای مجازات «بدعت»، به کار برد. برای آن‌که ایالات متحده تصویری از وحش پدید آورد، قدرت دینی باید چنان بر حکومت مدنی مسلط شود که اقتدار دولت نیز به دست کلیسا برای تحقق مقاصد خود او به کار گرفته شود. مناقشه بزرگ، ۴۴۳.